

VIATGE AL CENTRE DEL PLA

Per Concepción Minguillón

Després d'esmorzar i llegir el diari , Miguel Àngel Sacristán Alonso, un artista i pintor resident a Matadepera, va dirigir-se al Centre d'Art Contemporani situat al Pla de Sant Llorenç.

Era el dia 19 d' Octubre 2024, feia molta calor, una mica inusual per les dates, però algun esdeveniment important estava a punt de produir-se.

Va anar caminat poc a poc, gaudint d'aquell dia ple de bones energies, que sens dubte flotaven a l'aire, tot al seu voltant era esplèndid.

En arribar a la porta d'entrada, va observar quelcom, una explanada el rebia amb un verd espectacular. Feia dies que plovia i va pensar que això afavoria aquell resultat tan meravellós.

Va continua avançant i va arribar a la porta principal de vidre. Va notar que el seu cor es disparava. Faltava ben poc per què tothom veies el resultat del seu treball, un esforç i dedicació al llarg del últim any. Estava content, seré.

De moment el seu pensament es centrava en com realitzaria aquella presentació, com posar en context al públic de lo que més tard veurien. Anava cavil·lant de com seria la millor forma de que el públic escoltes les raons que al van portar a escollir el tema, que estaven a punt de gaudir.

Pel que fa a la infraestructura, va pensar que la millor solució seria treure cadires i unes taules per crear una atmosfera propicia i posar un bafle i un micròfon ajudaria a l'hora de parlar.

Un bon amic va arribar dels primers, cosa que va anar d'allò més bé, la col.laboració amb aquests cas són del tot benvingudes.

estava tot a punt, l'ambient era immillorable .

Darrera de les cadires hi havia una *horse house* vermella, molt maca, i una persona es disposava a servir aquell boníssim còctel de cava que l'artista havia preparat moments abans. Per a picar, uns fruits secs, olives i unes patates farien un bon acompanyament.

La gent anava arribant, familiars, amics, coneguts, regidors de l'Ajuntament i el fotògraf, tots sensibles al món de les Arts.

A mida que anaven arribant saludaven i ocupaven les cadires.

Passats els cinc minuts de cortesia, va començar la locució, una explicació amena, i una trajectòria artística molt interessant. El primer punt va ser recordar el lligam que ens transportava dies abans al Casal de Cultura de Matadepera, on es va fer la primera d'aquestes dues exposicions.

Tant el treball de *Vibracions com Oscil·lacions*, segons va explicar, no va ser un treball amb solitari, sinó en comú amb la escriptora Montserrat Beltran, que hi va aportar una visió diferent mitjançant la poesia.

Va comentar que havia posat amb el punt de partida, la nostàlgia i enyorança de la seva infantesa escoltant la radio, també va pensar perquè no fer un homenatge al 100 anys.

Pel que fa a *Oscil·lacions*, a banda de ser un treball artístic, és un recordatori d'aquelles tardes, quan arribàvem d'escola i la mare entretant planxava o cosia i anava escolta-la. Aquet fet va despertar en ell molt interès per anar a conèixer Luis del Olmo i el seu Museo a Arc de Berà, Tarragona. Uns amics van acompanyar-lo i va ser un dia carregat de molta sintonia i, a l'hora, inoblidable.

El pintor és un artista ple d'inquietuds. No deixa de explorar vivències noves en el camp de les Arts, segons explicava. La seva creativitat artística l'ha portat a

realitzar diverses exposicions, tant individuals com a col·lectives, i a col·laborar en projectes teatrals, on ha creat escenografies per espectacles i participat amb algunes de les seves obres pictòriques, com ara amb *Els Pastorets* de Matadepera a partir 2019, l'obra *Aigua*, de 2022, i moltes més.

Un cop acabades les explicacions prèvies, va començar un recorregut per tota l'obra exposada. Com que el lloc no és molt gran, els visitants van haver d'entrar en grup de deu persones mentre la resta esperaven el seu torn gaudint de l'aperitiu.

Una vegada, va anar explicant primer el món de la radio i les telecomunicacions, una estanteria plena de aparells feien un goig difícil de descriure, una música de fons ens transportava als sons que ens transmetien aquells aparells.

A continuació la seva obra i les explicacions ens deixaven muts, uns quadres plens de llum i de molt sentit i d'avanços tecnològics que ens fan reflexionar sobre el cost de la longevitat del cos humà. Sigui com sigui, l'artista mira de donar més corda al funcionament del seu cos, un detall que s'aprecia als seus quadres, on és habitual trobar cíborgs.

Els escrits feien reflexionar sobre imatges com ara un maniquí ple de cables o un gronxador que feia de pèndol i anava oscil·lant.

Una vegada acabades les explicacions, quant tots van marxar, l'artista es va trobar satisfet i content de la resposta que havia hagut a la convocatòria d'aquesta exposició. Un dia ple d'intensitat i de força

Demà ja serà un altra dia, va pensar. Tornaré a venir, obriré i de ben segur que la gent que no ha pogut venir el primer dia vindrà demà o la setmana vinent. Fins el dia 15 de desembre hi ha temps.